

Η ελληνική γλώσσα τροφός των ευρωπαϊκών γλωσσών

Γράφει ο Ιωάννης Μ. Ασλανίδης

Όλες οι τέχνες και οι επιστήμες γεννήθηκαν, αναπτύχθηκαν και ακόμη διευθύνονται από το ελληνικό λεξιλόγιο. Η ελληνική γλώσσα τροφοδοτεί όλες εκείνες της υψηλής πνευματικότητας λέξεις, που μπορούν να εκφράσουν όλες τις αφηρημένες έννοιες. Χωρίς καμία εξαίρεση σε όλες τις ευρωπαϊκές (και όχι μόνο) γλώσσες, ακόμη και η πλειοψηφία της καθημερινής ομιλίας εμπεριέχει ελληνικής προελεύσεως λέξεις. Αναφέρομαι σε χιλιάδες λέξεων που στο πρώτο άκουσμα των δεν μπορούν να αναγνωρισθούν ως ελληνικές, λόγω της αλλοιώσεως, που έχουν υποστεί στον χρόνο ή λόγω του ότι, προέρχονται από αρχαιοελληνικές λέξεις ή ονόματα που οι σύγχρονοι Έλληνες αδυνατούν ν' αναγνωρίσουν.

Η **λεξιλογική ανάλυση**, που είναι η ετυμολογική και ιστορική ανάλυση μιας λέξεως, φανερώνει τον αρχαίο αλλά οικείο ελληνικό λόγο. Πολλές φορές, αυτές οι ελληνικές **πρωτολέξεις** δηλ. αυθεντικές ελληνικές λέξεις, επιστρέφουν στην ομιλούμενη ελληνική γλώσσα ως ξένες. Είναι τα λεγόμενα **αναδάνεια**. Μπορούμε ακόμη να δούμε ότι, όχι μόνο οι ελληνικές λέξεις αλλά και η Ελληνική μυθολογία και η Ιστορία έχουν εμπλουτίσει τις δυτικές γλώσσες με όρους και νοήματα, των οποίων, τις περισσότερες φορές αγνοούμε την ελληνική προέλευση.

Ονόματα όπως **Ευρώπη, Ιβηρία, Ιταλία, Αίγυπτος, Αιθιοπία, Ισπανία, Κέλτες, Λισαβόνα** έχουν ελληνική προέλευση.

Λέξεις όπως:

zante (σεϊντ) = **ζάντες**, προέρχεται από την αρχαία λέξη «Άντυγες», από τις ρόδες των αρχαίων αρμάτων.

tour (**τουρ**) = γύρος, περιοδεία, περιοδεύω, ελληνικά λέμε **τουρισμός**, προέρχεται από την αρχαία ελληνική λέξη 'τόρνος' = κύκλος, περιφέρεια.

Δεν πρέπει να αγνοούμε το γεγονός ότι παλαιότερα, οι Έλληνες ήταν ναυτικός

λαός, όπου πήγαιναν μετέφεραν και την γλώσσα των. Είναι επίσης γνωστό ότι, με τον καιρό, οι ακουστικοί ήχοι έτειναν να γίνουν σύντομοι και οξείς. Το ταξίδι της ελληνικής γλώσσας στον χρόνο γίνεται συναρπαστικό, όπου η γλώσσα περνά από την μια χώρα στην άλλη, από την μια γενιά στην άλλη, η προφορά αλλάζει και μερικές φορές αλλάζει και το νόημα. Έτσι παρατηρούμε!

Η λέξη **βάρβαρος** κατέληξε στα αγγλικά σε bravo (μπρέιβου) = βάρβαρος, πληρωμένος δολοφόνος.

Η λέξη **ελεημοσύνη** κατέληξε στα αγγλικά alms (aams) = ελεημοσύνη.

Η λέξη **βαλανεϊόν** = λουτρό, κατέληξε στα αγγλικά bath (μπαθ) και στα Γερμανικά Bad (μπατ) και, οι Γερμανοί ονόμασαν την διάσημη για τα ιαματικά λουτρά πόλη των Baden baden.

Η λέξη **εμπόριο** έγινε στην Αγγλική emporium (εμπόουριμ).

Η λέξη **κούρα** (επιμέλεια, φροντίδα, ιατρική θεραπεία), έγινε στην αγγλική cure (κιουρ) = θεραπεία, θεραπεύω.

Η αναπαραγωγή των ισχυρών ελληνικών **πρωτολέξεων** από τον Ευρωπαϊκό λόγο, έλαβε χώρα σταδιακά διαμέσου ποικίλων φάσεων και σταθμών στην Λατινική γλώσσα και σε άλλες γλώσσες εξίσου. Η κορύφωση όλων των εποχών ήταν η εποχή του Αυγούστου Γάιου Α' αιώνα μ.Χ., όταν χιλιάδες ελληνικών λέξεων διείσδυσαν στο λατινικό λεξιλόγιο. Πολύ υλικό από το ελληνικό λεξιλόγιο εξόρμησε για μια ακόμη φορά στη Δύση, όταν το Ευαγγέλιο και άλλα θρησκευτικά κείμενα μεταφράστηκαν στα Λατινικά, Γερμανικά, Αγγλικά, κατ' ευθείαν από το Ελληνικό πρωτότυπο.

Η Απαρχή όλων αυτών των εισροών χάνεται στα βάθη της Ιστορίας, όταν οι Έλληνες, σαν εφευρέτες και πρωτοπόροι, πλημμύρισαν με την διαλεκτική τους ποικιλία, τις πτωχές γειτονικές γλώσσες της εσπερίας, του Βορρά, της ανατολής και του Νότου. Αυτό το συμπέρασμα πηγάζει από τα τελευταία απόδεικτικά στοιχεία, που πολλαπλασιάζονται, χρόνο με τον χρόνο. Με την χρήση υπολογιστών, οι τελευταίες ανακαλύψεις της αρχαιολογίας, γλωσσολογίας και της χειρογραφίας, πείθουν την σύγχρονη επιστήμη για το τι ήταν γνωστό, όχι μόνο στους Έλληνες συγγραφείς αλλά και στους Λατίνους. Συγγραφείς σαν

τον Κικέρωνα, τον Τάκιτο, τον Κοϊντιλιανό και τον Τυραννίωνα, στα έγγραφα τους αναφέρουν σαφώς περί της Ρωμαϊκής Διαλέκτου, «ότι εστίν εκ της Ελληνικής» ή «Aeolica ratione est sermo noster simillibus» (η γλώσσα μας είναι πολύ κοντινή με την Αιολική διάλεκτο). Παλαιότεροι και σύγχρονοι επιστήμονες, συγγραφείς και ερευνητές γνωρίζουν ότι, η μητέρα όλων των δυτικών γλωσσών, είναι η Ελληνική γλώσσα.

Ο δανεισμός από τον αστείρευτο θησαυρό της Ελληνικής γλώσσας δεν έχει ποτέ σταματήσει και ούτε πρόκειται να σταματήσει, διότι νέες ιδέες, νοήματα, αντικείμενα και καταστάσεις γεννιούνται συνεχώς, οι οποίες χρειάζονται τον αστείρευτο πλούτο της **νοηματικής Ελληνικής Γλώσσας**, για να αποδίδεται πλήρως το νόημά των.

Δεν είναι τυχαίο αυτό που λένε οι Αμερικανοί όταν αντιμετωπίζουν πρόβλημα κυριολεξίας «**οι Έλληνες έχουν την κατάλληλη λέξη**» (the Greeks have word for it).

Δεν είναι συμπτωματικό άλλωστε ότι οι βασικές έννοιες σκέψης και έκφρασης στην Αγγλική, αλλά και σε άλλες ευρωπαϊκές γλώσσες, είναι λέξεις καθαρά Ελληνικές. Παρακάτω αναφέρω στοιχειωδώς μερικές εννοιολογικές λέξεις και μάλιστα με την ημερομηνία εισόδου στο Αγγλικό λεξιλόγιο:

- analysis (1667) = ανάλυσις, αναλύων, αναλυτικός
- synthesis (1611) = σύνθεσις
- antithesis (1529) = αντίθεσις
- problem (1382) = πρόβλημα
- hypothesis (χαϊπόθεσις) (1596) = υπόθεσις
- method (μέθοντ) (1541) = μέθοδος, σύστημα
- ideology (αϊντιόλοτζι) (1796) = ιδεολογία
- κ.λπ.

Βλέποντας κανείς λέξεις της εποχής του Ομήρου και του Αριστοτέλη να εισάγονται στην Αγγλική μετά από 15 αιώνες, δεν μπορεί να μην εκτιμήσει την

προσφορά αυτής της γλώσσας στην εξέλιξη της Ανθρωπότητας και βέβαια ως εκ τούτου την βαριά κληρονομιά που φέρουμε.

Είναι αλήθεια περίεργη, σχεδόν ανεξήγητη, η προτίμηση των Ελλήνων στις ξενόφερτες λέξεις και ιδιαίτερα στον χώρο της διαφήμισης και των επιγραφών. Είναι όμως ακόμη πιο ανεξήγητη η αδιαφορία του Υπουργείου Παιδείας μας, για το γεγονός της χρόνιας νόθευσης της γλώσσας μας. Αλήθεια, Πώς! επιτρέπει τόση δυτικοπληξία;

Δυστυχώς οι απόγονοι των αργοναυτών υπέστησαν μία χρονίζουσα ναυτία. Όταν ο Κολόμβος ανακάλυψε την Αμερική, ο ποταμός Αμαζών έφερε ήδη την ελληνική ονομασία και οι Περουβιανοί έπαιζαν την φλογέρα του Πανός, γνωστή στους μη Έλληνες ως «pan's Flute». Εμείς όμως την μετονομάσαμε σε «περουβιανό φλάουτο», υποκύπτοντας στην ξενομανία των Μ.Μ.Ε.

Κλείνω αυτήν την στοιχειώδη αναφορά στην Ελληνική γλώσσα, με μία περικοπή από την Οδύσσεια του Ομήρου.

Όπως αναφερθήκαμε προηγουμένως υπάρχουν πάνε πολλές Ομηρικές λέξεις στις ευρωπαϊκές γλώσσες, που δεν εμπίπτουν στην κατηγορία των «αμιγώς ελληνικών» όπως π.χ. είναι η γνωστή λέξη «Kiss» που σημαίνει φίλημα, φιλί, φιλώ, ο φιλών. Στα αρχαία Ελληνικά έχουμε το ρήμα κυνέω - κυνώ που σημαίνει φιλώ και στην προστακτική, το ρήμα γίνεται «κύσον».

Όταν ο Οδυσσέας επέστρεψε στην Ιθάκη και απάλλαξε την σύζυγό του Πηνελόπη από τους ενοχλητικούς μνηστήρες στο 'Παλάτι', τότε! η Πηνελόπη μόλις αναγνώρισε τον σύζυγό της και όπως αναφέρει ο Όμηρος: Έτρεξε προς αυτόν με ανοικτές τις αγκάλες της και του είπε «κύσον με» δηλ. «φίλησέ με». Ακριβώς όπως θα έλεγε κάποια σήμερα στην Αγγλική γλώσσα «Kiss me».

Σύμπτωσης, δεν νομίζω.

Ιωάννης Μ. Ασλανίδης

Αντγος ε.α.

Επίτιμος Διοικητής της Σ.Σ.Ε.